

niet bewust voorgesteld. Hoe konden dingen waar je je niet van bewust was toch ergens in je gedachten rondzwerven? Het was allemaal maar vreemd. Maar goed, nu ik toch niets beters te doen had, kon ik het wel gewoon proberen.

‘Blijf maar in deze gedaante,’ zei Rosalie. ‘Als je in een kattengedaante verder probeert te komen, is dat een stuk makkelijker.’

Ik knikte en sloot mijn tijgerogen. Ik probeerde me de rode tijger voor te stellen, maar ook ik had eigenlijk geen idee hoe die eruitzag. Het was raar, want op zich zou het best mogelijk moeten zijn om je een dier in een andere kleur voor te stellen, maar het leek onmogelijk bij de rode tijger. Dus ik dook naar beneden, naar de plek diep in mij waar hij zich schuilhield. Ik had nooit gedacht dat ik dit kon, dat ik door een heel gedachtestelsel door mijn hele lichaam kon zwemmen, maar ik kon het wel. Alles om me heen leek op een lichtblauwe tunnel, een smalle tunnel die me overal heen voerde. De wand was deels doorzichtig, maar toch was het niet mogelijk om erdoorheen te kijken. Hij was gevuld met een waterachtige vloeistof die mijn kleren niet nat maakte en ook niet zichtbaar was. Maar ik kon hem voelen, als een koele wind om me heen. Ik raakte de tunnelwand met mijn hand aan. Hij voelde echt, alsof dit alles niet in mijn gedachten gebeurde. Ik had de neiging om dingen te roepen, zodat ze misschien door de tunnel naar me toe zouden vliegen, maar wilde niet riskeren dat alles daardoor ineens zou vervagen en verdwijnen. Dus ik zwom door. Het voelde de hele tijd alsof de vloeistof als wind langs mijn oren streek en me als een deken, die me veilig hield, omsloot. Ja, ik voelde me in deze wereld veilig, ook al wist ik niet wat er buiten mijn hoofd gebeurde. Het voelde alsof de tunnelwand van het sterkste staal gemaakt was, van materiaal dat alles wat mij wilde aanvallen, tegen zou houden. Echt als een bed, de plek waar ik me het meest veilig voelde. De tunnel bracht me daarheen, besepte ik me, hij liet me zien dat ik me echt helemaal veilig moest voelen als ik deze gedaante wilde bereiken. En hij liet me zien hoe ver je met je gedachten kon komen. Tevreden liet ik me door mijn gedachten meevoeren steeds verder de tunnel in, naar het punt van mezelf dat ik niet kende. Totdat ik ineens een bordje midden op het pad zag staan. Verbaasd beval ik mezelf in gedachten stil te blijven staan en ik remde af. Mijn lichaam draaide een kwartslag om waardoor mijn voeten vlak boven de grond bleven zweven. Toen ik ze verder uitstrekte, raakten ze een onzichtbaar pad. Het voelde hetzelfde als de rest van de tunnelwand, voor zover ik het door mijn schoenen heen kon voelen dan. Het voelde aan als glas vermengd met diamant. Met een

mond die openstond door de aanblik van dit vreemde, maar prachtige wereldje, liep ik op het bord af.

De grote gedachtebol Het hart van je gedachten

Onder de krullige letters stond een afbeelding van zwarte inkt. Het leek wel op een kaart, maar dan van een erg kleine omgeving. Ik kon de tekstjes die erbij stonden, niet lezen, maar het was wel duidelijk dat dit een kaart was van de huisjes die in deze bol te vinden waren. Het was dus een klein dorpje in een bol in mijn gedachten. Wat voor dorpje zou het kunnen zijn? Zo'n dorpje kon ik me niet herinneren. Nieuwsgierig liep ik verder over het glasachtige pad de bol binnen. Om me heen zag ik een vrolijke wereld gehuld in een lichtblauwe deken. Alles was blauw: de huizen, de bomen, de kleine wezens die er rondliepen. De wezens waren allemaal, stuk voor stuk, mensen of dieren die ik herkende. Voor een huisje met schuine daken van bladeren en een koninklijke deur zat een kat, Blue. Ze leek op een geest en staarde met lege, glazige ogen in de diepte, alsof ze eigenlijk helemaal niet bestond. Dat was ook niet zo, alles in deze gedachtetunnel bestond eigenlijk niet, het was enkel iets wat mijn gedachten vormde. Het leek wel een gedachtetunnel die mij mijn gedaantes in de echte wereld liet zien en ze woonden in deze bol, de grote gedachtebol. Toen ik verder over het paadje heen liep, zag ik katten die ik nog nooit eerder gezien had. Ze waren ook wat vaag, dezelfde kleur als Blue, maar dan lichter. Ik wist meteen dat dit andere gedaantes waren, die nog voor de tijger kwamen. Gedaantes die ik nog niet had ontdekt en die dus nog niet zichtbaar waren. In een gedaante bijna helemaal achteraan in het dorpje, zittend voor een huisje dat half in de lucht zweefde en enorme ramen had, herkende ik in een vage gedaante de leeuw. Hij lag op een rots, als de koning van de savanne. En daarna, voor een huisje dat half in het water verborgen was en een hoge torenkamer had, lag de tijger. Deze was een stuk minder vaag dan de voorgaande katten en had dezelfde kleur als Blue. Deze gedaante had ik al ontdekt, ik had de rest overgeslagen en stond hier nu als tijger. Ik keek naar mijn poten onder me, zwart en oranje gestreept. Ik glimlachte, het was wonderlijk dat dit zo was gelopen. Mijn poten brachten me in een rap tempo verder de bol door. Achter het kleine dorpje dat zich daarin bevond, was nog een uitgestrekt, dichtbegroeid bos. Het deed me denken aan het bos van kamp. Ik voelde me vrolijk toen ik erdoorheen huppelde, alsof alles al achter